

2 Коринтян 7

Ми знаємо, наскільки є важливими стосунки в тілі Христа. У своїх посланнях Павло сповнений любові до церкви, тому його дуже турбують суттєві складнощі у стосунках із церквою в Коринфі. У цьому розділі він пояснює, що його мотиви зауважень зумовлені його посвятою до них. Він також вважає, що вони посвячені йому, але необхідно прояснити певні питання. Він щиро бажає, щоб між ними все було добре.

Заклик до Святості

Павло звертається із закликом до всіх християн шукати чистоти та святості, тим більше, що в Христі нам дано так багато обітниць.

Серце Павла

Павло пояснює про свої мотиви були чистими у всьому, що він сказав та написав. Насправді, він має багато за що дякувати Богові за Коринтян, він тішиться і радіє перед Богом за них. У Македонії він та його товариші зіткнулися з багатьма перешкодами і він розповідає про зовнішні конфлікти, а також про внутрішню боротьбу. Прихід Тита був для нього великою підтримкою, так як він приніс втішні вістки про турботу коринтян про Павла та і про самого Тита.

Перший лист Павла

У своєму першому листі до Коринтян Павло рішуче говорив про аморальність та сварку серед віруючих. Павло знав, що зміст його листа засмутив їх, але він не думає, що написав щось не так. Однак, ймовірно, його рішуче вчення образило багатьох із них. Тим не менше, візит Тита ще раз підтвердив їхню повагу та занепокоєння про Павла і продемонстрував, що вони покалися і перемінили свої серця до нього.

Побожна печаль

Павло коментує їхню побожну печаль. Світова печаль засмучує та болісна, але вона не має цінності і не приносить спокою. Побожна печаль породжує справжню переміну серця, яка призводить до визволення та миру. Мета ділитися істиною полягає в тому, що ті, хто її отримують, можуть усвідомити, де їх стосунки з Богом та іншими людьми неправильні, і шукатимуть того, щоб привести їх в порядок. Цей процес побожної печалі, хоч і може бути болісним, але приносить радість і відновлення. Коли його не має, тоді приходять гіркота та розділення.

Тит

Ми вже згадували про Тита, але давайте подивимося, якою здатною і побожною людиною він був. Він говорив з авторитетом. Він зміг благословити коринтян і допомогти їм зрозуміти, про що говорить Павло, і також зміг принести втіху Павлу. Як людину, Павла зачепила ця суперечка і він був вдячний служінню Тита, який заступився за Павла в цій кризовій ситуації. Павлова віра в те, що Тит був вірним і справжнім посланцем, була виправданою і призвела до загоєння важкої ситуації. Коринтяни, можливо, побоювалися, що Тит прийде з іншим важким словом, але він вирішив ситуацію з мудрістю та праведністю, і переміг їхні серця!

Питання для роздуму:

1. Як ми можемо розвивати серце для Бога та людей? Що перешкоджає нам мати добре серце?
2. Чи готові ми протистояти якомусь питанню, навіть, якщо при цьому буде погана реакція?
3. Чи практикуємо ми, при потребі, побожну печаль і щире бажання змінитися, чи ми засмучуємося лише тому, що нас спіямили?
4. Чи хочемо ми визнати, що бувають часи, коли ми відчуваємо себе пригніченими, подавленими, чи відчуваємо, що ми не можемо визнати цього?
5. Як би ви описали роль Тита? Чи є хтось, для кого вам потрібно бути 'Титом'?

Божих благословень!

Річард Брантон